

הרפקאות התנ

כתב ג' באספסט
ברברים (צפון אפריקה)

בארץ מלאה חיות בר חייו פעם תן וקייפוד,
ולמרות שהם שונים זה מזה הם חייו בידידות
רבה ונראו לעיתים קרובות ביחד.

יום אחד הם טיילו בכביש כשהתנ, שהיה
גבוה יותר, קרא "הנה שם מלא תבואה. בוא
ונאכל קצת מזה".

"טוב, בוא" ענה הקיףוד. הם הלכו לשם
ואכלו עד שלא יכלו לאכול יותר. אז התנ נעל
שוב את נعلיו, שהוריד קודם, כדי שלא ישמעו
אותו, וחזרו לכביש.

אחרי זמן מה הם הגיעו פנתר. הוא עצר ושאל
בנימוס "תסלח לי שאני פונה אליך, אבל אני
מתפלא מהנעלים שלך. אולי תספר לי מי
עשה אותם?"

"כן, הם באמת יפים" ענה התנ "עשיתי אותם
בעצמי".

"از אולי תעשה גם לי זוג כזה?" שאל
הפנתר.

"אוכל לעשותון, כמובן" ענה התנ "אר קודם
אתה מוכחה להרוג פרה, ואחרי שאוכל את
בשרה אקח את העור שלה וauseה ממנו את
נעליך".

הפנתר חיפש עד שמצא פרה יפה שרעתה
במרחק מיתר העדר. הוא הרג אותה מיד
וקרא לתן ולקיףוד שיבאו אליו. הם פשטו את
העור, פרסו אותו כדי שיתיבש ובינתיים אכלו
את הבשר ואחר כך נשכבו לישון. הם ישנו
שינה עמוקה כל הלילה.

למחרת התנ התחיל להכין את הנעלים
והפנתר ישב והבט עליו בהנאה. בסוף hn היו
מכננות והתנ קם והישר את גבו.

"קח אותן ושים אותן בשמש" אמר "ובעוד
שעתים תוכל לנעל אותן, ורק אל תנסה
 לנעל אותן קודם כי תרגיש בהן לא נוח. אבל
עכשו השמש כבר עלתה גבוהה וננו מוכחים
להמשיך בדרכנו".

הפנתר, שתמיד האמין לכל דבר, עשה בדיקות

עכשו אחפש את התן ואשלם לו את חובתי".
והוא רץ לעיר.

התן היה ערום מאד והוא צעד קדימה
ואחוריה הננה והננה וקשה היה לדעת באיזה
דרך הוא הלך באמת. אך בסוף הפנתר
הרגיש בו, ובאותו הרגע ראה גם התן את
הפנתר. הפנתר נתן שאגה אiomה וקפץ
קדימה, אך התן היה מהיר יותר והסתתר
בסבר שיחים, שם הפנתר לא יכול היה
להיכנס.

הפנתר, שהכישלון הזה הרגיז אותו עוד יותר,
נסكب כדי לתקן מה לעשות הלאה ואז ראה
אדם זקן עובר בקרבה.

"הוא סבא, אמרו לי איך אוכל להתנקם בתן על
מה שגרם לי?" והוא סיפר מה ואיך קרה.
"אם תרצה לשמוע בעצתי" ענה הזקן "הרוג
עוד פרה והזמן את כל התנים מהעיר
למסיבה. הקפד היטב כשם יאכלו ותראה
עם כולם מביטים רק על האוכל. אבל אם אחד
מהם יביט עלייך, תדע שהוא שגרם לך את
העוול."

כפי שאמר לו התן וכעבור שעתיים התחיל
לנעול את הנעלים. הן התאימו לרגליו נחדר
והוא הביט עליו בגאווה. אך כשניסה ללקת
הה, זה היה כבר דבר אחר. הן היו קשיות
מאוד והוא צעק על כל צעד שעשה, עד
שהתחל לבלבול.

כמה פסיוונים שעברו שם שמעו את הבכי
ונחמות של הפנתר ו באו לראות מה קרה. הוא
מעולם לא ניסה לטרוף אותם והם היו
ידידותיים מאוד.

"מה קרה" שאל אחד מהם "אפשר לעוזר
לך?" התן! הוא עשה לי את הנעלים האלה
והן כל כך קשות שרגלי כאבות ואני לא
מצlich להוריד אותן".

"שכב בשקט" אמרו הפסיוונים. הם קראו
לאחיהם, עפו לכיוון הקרוב והביאו מים
במקורות שלהם. הם שפכו את המים על
הנעליים עד שהלאה נעשה רכות יותר והפנתר
יכול היה להוריד אותן מרגליו.

"הו תודה, תודה לכם" הוא קרא כשהוא
מקפץ בשמחה "אני מרגיש כמו יוצר חדש"

באים לשם לאכול. אם תראה תן ללא זנב,
תדע שזו זה שאתה מעדיף".

הפנתר הודה לו שוב והאיש הלך בדרכו.
אלא שהtan תיאר לעצמו איזה עצה ייתן האיש
הזקן לפנתר. لكن, כשל חבריוأكلו מלוניים
התיאבן רב, הוא התגנב מאחורייהם וקשר
יחד את כל הזנבות שלהם. רק גמר לעשות
זאת נשנשmu קול ענפים נשברים והוא קרא
"מהר, מהר! הנה בא בעל השדה!" התנים
התפזרו בכל הכוונים כשזנבותיהם נקרעים
מהם. ואיך יכול הפנתר לדעת עכשו מי הוא
הtan האויב שלו?

"אין להם זנבות בכלל" הוא סיפר לאיש הזקן
"אני עייפות מצד אוטם. מוטב שאניהם להם
וأتפוא לעצמי דבר מה לארואה".

МОובן שהקיוף לא לוקח חלק בכל
ההתרחשויות האלה, אבל כשק הסנה
חלפה התן הלך לחפש את ידיו, ומצא אותו
בביתו.

"הי, הנה אתה" אמר "אבל אני את זنبي, אבל
כל האחרים אבדו את זנבותיהם גם הם, אז

הפנתר, שתמיד היה מנומס מאד, הודה
לאיש הזקן ונרגע לפי עצתו. הוא הרג פרה
ושלח את כל הפסיוניים כדי שייזמין את
התנים לארואה. באו תנאים רבים והtan הנבזה
ביניהם, אך לאחר שהפנתר ראה אותו רק
פעם אחת, הוא לא ידע איך להבחין בו מבין
היתר. התנים התישבו כולם על ספסלי העץ
מסביב לבשר הפלה שהונחה על מצע ענפי
העץ, והתחילה לאכול. הם כולם הסתכלו
ברעבנות על הבשר ורק אחד מהם נראה
לא שקט ומדי פעם זרק מבט על המארה.
הפנתר הרגיש זאת, קפץ עליו וטפס אותו
בזנב. אלא שהtan היה ז裏ץ. הוא טפס סcin',
חרק את זנבו ונעלם בירע. הפנתר מאוכזב
ראה שהוא נשאר לבדו.

"מה עשה עכשו?" הוא שאל את האיש
הזקן, שבא לראות איך הסתדרו הדברים.
זה באמת עצוב שלא הצלחת" ענה האיש
"אבל אני יודע איפה תוכל למצוא אותו. לא
רחוק מכאן ישנה מקשת מלוניים, ומאחר
שהתנים אוהבים מאוד מלוניים, הם בוודאי

הרוועה פיהק ושפשפ את עיניו. "הוא שם, קשור לעצ. לכז וקחו אותו". על כן הם הילכו לעצ, שחררו את החבל והוביאו את הכלב אחריהם למערה. כשהגיעו לשם אמר התן "אני רוצה קודם לראות האם הוא באמת כל כר שמן כי שאמר הרוועה". הוא נעמד בצד, הבית בחיה מכל הצדדים ואחרי כן אמר "הוא באמת שמן. זה כבש טוב".

אר הקיפוד, שהוא ערמוני יותר מאשר אפשר היה לחשב, ענה "ידידי, אתה מדבר שטויות. הצמר הוא צמר של כבש, אבל רגליו נראות כמו רגלי כלב". "הוא כבש" אמר התן שלא אהב שימושו יראה חכם יותר ממנו.

"חזק את החבל כשאני אבחן אותו" ענה הקיפוד. התן החזיק את החבל בזמן שהkipod הלך סביב עד שהגיע שוב לתן. הוא ידע היטב, על פי כפות רגליים והזנב, שהוא ש麥ר להם הרוועה הוא כלב רועים ולא כבש, אבל לא רצה להתווכח עם התן והחליט לראות מה יקרה.

"כן, אתה צודק" אמר לתן "אבל אני לא מוכן

מיילא, אין דבר. בעצם אני רעב מאד. בוא איתני לרואה שיזב שם בשדה ונבקש שימכור לנו אחד הכבשים שלו".

"זו תוכנית טובה" ענה הקיפוד והוא הליך אחרי התן, מהר כמה שרק יכול היה על רגליו הקצרות. כשהגיעו לרואה התן הוציא את הארנק שלו וביקש לעשות את העסקה. "חכה עד מחר" ענה לו הרוועה "וatan לך את הכבש הגדול והשמן ביותר שבעדרי. אבל הוא תמיד רועה מרחק מה מהחרים וייקח לי זמן לתפוס אותו".

"זה מצער מאד, אך אני מבין שאצטרך להמתין" ענה התן. הוא והkipod התיילו לחפש להם מערה יבשה כדי להכין להם מקום לינה. אחרי שהם הלכו הרוועה הרג אחד הכבשים, פשט את עורו, והלביש בו את כלב הרועים המהיר שלו וקשר אותו לעצם החבל שעלה צווארו.

מוקדם בבוקר התן והkipod העירו את הרוועה. "התעורר" אמרו "וtan לנו את הכבש. כבר הרבה זמן לא אכלנו ואני רעבים מאד".

לאכול כשאני צמא. אלך למעיין ואשתה מים
ואז אהיה מוכן לאכול ארוחת בוקר".
"אבל חזר מהר" קרא התן, אחרי הקיפוד
שהלך משם במהירות, והוא נשכב תחת סלע
כדי והמתין לו.

עברה שעה נוספת, והקיפוד לא חזר. היה לו
זמן מספיק כדי ללקת למעיין ולהחזיר אריך עדין
לא היה ממן סימן. זהה מובן מאוד כי הוא
הסתתר בעשבים גבוהים תחת העץ הסמוך.

בסוף הבין התן שהברו עזב אותו מסיבה
כלשהי, והחליט לאכול את ארוחת הבוקר
לבדו. הוא ניגש למקום בו קשרו את הכלב
ושחרר אותו. ובדיווק ברגע שרצתה לקפוץ על
צוואר החיה ולנסוך בה שמע נהמה ששומם
כвш לא יכול היה להוציא מגרונו. מיד זרק
את החבל והתחיל לברוח דרך השדות, אך
למרות שרגליו היו ארוכות, רגלי כלב הרועים
הייו ארוכות ומהירות יותר. התן הסתובב כדי
להלחם בכלב אך זה לא עזר לו וכעבור רגע
הוא כבר שכב מת על הארץ, והכלב חזר
בשקט לבליו.